

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschijnt s' dingsdags, s' donderdags en zaterdag.
Men schryft in te Tongeren by M. COLLEE, boekdrukker
uitgever van dit blad, groote markt, n° 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annonces, geld, enz., moet gefrankeerd
zyn.

Het abonnement is bepaeld op 7 fr. binnen de stad.
" " " " 8 fr. buiten " "
Een blad afzonderlyk 20 centimen.
De aankondigingen, per drukregel 15 "
De reclamen " " " " " " " " 25 "

By het zenden van aankondigingen is eenieder verzocht dadelyk
uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in
het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen
worden. Deze laatste, voor verscheidene achterevolgende keeren
gegeven gemeten voordeelerlyk conditiën.

TONGEREN, DEN 26 MAERT.

Dood van Mgr Malou.

Ziehier hoe het *Journal de Bruxelles* zich uitdrukt
over de dood van Mgr Malou welke wy verleden don-
derdag aengekondigd hebben :

« Het belgische bisdom heeft een groot en onherstel-
baer verlies geleden. Mgr Malou, bisschop van Brugge,
is dezen morgen ten half acht gestorven, ten gevolge
van eene lange en pynlyke ziekte, met eene wezenlyk
kristene biddaftigheid geleden. Dat belangryk nieuws
zal in het land een diepen indruk veroorzaken, want
Mgr Malou was door alle katholieken geëerd.

» By eene uitgebreide wetenschap verenigde hy alle
priesterlyke deugden. De dood van dien doorluchtigen
prelaet, men mag het zeggen, zal een algemeenen rouw
veroorzaken. De Kerk verliest in Mgr Malou een zynen
glorierykste verdedigers en een zynen bedienaers, welke
te regt eene hooge achting genoten.

» Wy voegen onze smart by die van al de katholieken.
Wy gevoelen dat het land en de Kerk een wreed verlies
hebben geleden, en wy begrypen ook dat het diocees
van Brugge, door zynen eersten herder te verliezen,
eene wel smertelyke beproeving ondergaet. Mannen zoo
als Mgr Malou zyn zoo zeldzaam, dat men ze niet genoeg
beweene kan, als God ze tot zich roept.....

» Door heel het kristendom zal zyne nagedachtenis
geëerd blyven. Zyne befaemtheid van bisschop en ge-
leerde is algemeen. Men herinnert zich met welke
byval Mgr Malou het woord in het latyn opnam, in eene
vereniging van bisschoppen, byeengeroepen te Rome,
ter gelegenheid van het leerstuk der Onbevleete Ont-
vangenis. Zyn doorluchtig auditorium was verrukt over
de welsprekendheid en de hooge godgeleerde wetenschap
van den weerdigen bisschop.

» Mgr Malou was dus niet alleen een glorieryk soldaat
van Kristus, hy was nog een der schoonste verstandens
van ons land. Zyn naam zal niet sterven, want hy is
ter zelve tyd beroemd door de kostbaerste kristelyke
deugden, door het priesterschap en de wetenschap. »

De Koning zal niet terugkomen voor het einde dezer
maend, zoodat alle oplossing der moeyelykheid onmoeg-

De gelukkige ontmoeting.

EENE WARE GESCHIEDENIS.

(Vervolgt en einde.)

Beste moeder! God, Die zulke wonden slaet is alleen in
staat ze te heelen. Gy schynt my zoo goed en godsdienstig
toe, en zult dan ook wel dikwerf tot hem uwe toevlugt
nemen, niet waar, en dikwerf tot hem naderen in de H.
Communie?

— Neen, Mynheer antwoordde zy twiflend.

— Van tyd tot tyd toch wel?

Zy zweeg en brak vervolgens in tranen los.

— Schep moed, myne dochter, hervatte de vreemdeling,
zich bedienende van het vaderlyk woord des priesters tot
zyne geloovigen, schep moed en vertrouwt gerust aan my
toe, wat uw hart op dit punt bezwaert. Weet gy niet, dat
God zoo goed is?

— Ach, Mynheer, zeide zy snikkend myne dochter is in
den hemel en ik weet niet waer ik zal aenlanden. Nog nooit
heb ik het geluk ondervonden, dat zy op de wereld smaekte.
Ik heb myne eerste H. Communie nog niet gedaen; ik heb
nog nimmer gebiecht! Hoe zeer wenschte ik te leven, gelyk
myne dochter heeft geleefd, en hoe gaerne zoude ik tot de
tafel des Heeren naderen!

Diep bewogen by het beschouwen van die ziel, welke op
dat oogenblik door de Goddelyke genade werd getroffen,
zeide de bezoeker: Het is toch immers nog tyd om u zelve
aan dit geluk deelachtig te maken?

— Dit zal, helaes! Mynheer, moeyelyker gaen dan u wel
denkt. Ik ben in godsdienstsaken geheel onwetend, heb
nimmer den catechismus bygewoond en weet slechts
weinig en oppervlakkig door anderen van hetgeen de pries-
ters verkondigen. Doch in myn binneste gevoel ik, dat er

lyk is voor dien tyd. De ministeriële plannengieeters
zouden wel doen hunne verbeelding tot op dien tyd wat
in te teugelen. Door die lange afwezigheid is het genoeg
te zien, dat de doop van den prins van Wallis, maar
een voorwendsel was by die koninklyke reis. Andere
redens moeten Koning Leopold hebben aangedreven en
die redens moeten in zyn oog gewis belangryker zyn
gewees dan wel hetgeen er te Brussel moest gedaen
worden. Terwyl wy geduldig op de terugkomst wachten,
zullen de heeren ministeriëlen wel hetzelfde willen
doen, uit eerbied voor het koninkdom, uit eerbied voor
zich-zelven en hunne tegenparty.

Tongeren, den 25 maert 1861.

Mynheer de Redakteur,

Vivat het progres! De menschen van hiervoren kenden er
niets van. In mynen jongen tyd, toen heer Lambé en
schepen Fiscart leefden, waren de menschen eenvoudig
genoeg om te gelooven dat zy hunne geestelyke en wereld-
lyke overheden moesten eerbiedigen en dat men in den
paeschtijd zynen paeschen moest houden. Het hedendaegsch
progres heeft dat allemaal veranderd. Vivat het progres!

Dank aen het tongersch liberael progres, wie noch van
kerk noch van kluis wil weten, die mag alle zaterdagen het
geloof op zich liberaelsch verkondigen, dat is het progres;
wie noch aen God noch aen duivel geloof, die komt aen de
geloovigen voorhouden wat zy in zake van godsdienst en
kerkhoven te doen of te laten hebben, dat is het progres;
wie zich 's avonds roemt van een roode republiec in te zyn,
draeit 's morgens zynen rooden kazak om en komt voor
vrijgats uitwaken al wie tegen hem stemt; dat is het
progres!

Ik ken eenen snaek van het progres, die over eenigen tyd
tusschen den hamer en den nagel zal met het proces van
M. Jaminé. Pierlala voelde dat hy ging veroordeeld worden,
dat hy moest amend betalen en grene *quantum bonus* heb-
bende wist hy niet op welke manier daer uit te spartelen.
Zyne vrienden, solidairen van denzelfden caliber, liepen
naer Luik, de vrymetselaers wierden in het werk gesteld,
men zocht chicane om het proces in het lang te trekken en
tyd te winnen. *Summa summarum*, men vond geen later
middel dan zich aen de voeten van M. Jaminé te werpen en
pardon te vragen voor alle lastertael die men tegen dien
man uitgestoten had. Pierlala dacht: *un moment de honte
est vite passé*. Men telle op de goedheid van M. Jaminé en
niet te vergeefs. De brave man liet zich bekuikelen, hy gaf
geloof aen hetgeen zyn lasteraer hem zeide en vergaf hem

een God bestaet, een God, Die my myne dochter schonk,
een God, Die my dat kind ontnam!

Dit waren byna de heerlyke woorden van den heiligen
man Job!

— Gy zult binnen kort uwe eerste H. Communie doen,
hervatte de vreemdeling. Men zal u onderwyzen en voor-
bereiden en weldra zult gy deelneemen aen de H. Tafel,
naer welke gy door Gods genade thans zoo vurig verlangt.
Gy zult daer het geluk smaken, hetwelk uwe dochter onder-
vond en daer zal by u de hoop geboren worden, om uw
kind in die zalige gewesten terug te zien, waer de christe-
lyke zielen elkander wedersinden, die elkander hier bemin-
den!

Met dankbaerheid zag zy den vreemdeling aen en begon
daerop bitter te weenen. Op dit oogenblik wierp de zon
eene harer stralen in het donkere en treurige kamerje,
waardoor alles als het ware werd verguld.

De arme vrouw hief het hoofd op en zeide, terwyl een
ligte glimlach zich op haer gelaet vertoonde: Zie Mynheer,
als God in het hart woont, dan schynen de zonnestralen in
de kamer!

En zy bleef weenen, ofschoon blykbaer eene kalmere
gemoedsstemming zich van haer begon meester te maken.
Zwygend zag de onbekende haer aen en bad by zich zelve
voor die ziel, over welke zich in dit uer de reddende
hand des Scheppers uitstreckte. Hy vreesde om door zyne
woorden de zalige aendeningen te onderbreken, welke
zich op haer gelaet teekenden. Hy liet de genade werken,
hy liet God spreken!

Toen de tranen der vrouw waren opgedroogd, bleef zy
in diep gepeins verzonken. Er werd in haer binneste slag
geleverd, de grootsche slag tusschen de genade en de natuur.
Zy bleef aertzelen tusschen het vermeende onweêrstaenbare
der hartstogten, gebreken en kwade gewoonten van het
leven, door haer tot beden geleid en tusschen de schoonheid

al het kwaed dat hy hem had zoeken te doen.

Het proces was nog niet vergeten of de republiekynsche
renegat begon zyn lasterwerk zoo sterk als hy het ooit
gedaen had en wat het aerdigste voorkomt, dat is dat hy
zich beroemt dat het aen hem te danken is dat het proces
gecindigd is! En dat is de zelfde personagie die geschreven
heeft: *Je retracte tout ce que j'ai dit contre M. Jaminé
comme homme politique et comme administrateur*.

Wie zich in den goeden ouden tyd zulke lafhertige daden
te verwisten had, die had zich niet meer in het publiek
durven toonen. Dank aen het progres, is dat alweer alle-
mael veranderd. Daer zyn allersyl vieze apostels die de
oogen niet meer neerslaen voor de algemeene verachting;
die om zich aen den last der dankbaerheid te onttrekken,
de weldaden verlijgen en hunnen weldoener met haet be-
loonen; die des te meer kwaed tegen iemand uitbraken, als
zy meer goed van hem ontvingen hebben. M. Jaminé is te
hoog geplaatst in de achting van eenieder om kunnen geraekt
te worden door de lage lasteringen welke een republiek-ver-
loochenaar tegen hem owerpt.

Ik begin gewaar te worden dat ik vandaag labendig sericus
gekalt heb. Ik zal trachten op eenen anderen keer lustiger
te zyn. Vandaag is het goede vrijdag; myne kwade humeur
zal wel veranderen als ik toekomende week eens wat paesch-
eijeren gegeten heb. Als de *Vedette* kontent is dan zullen
wy toekomende week zamen onzen Paeschen gaen houden.
Maer ik vrees dat de kamarael my weer alleen zal laten
biechten gaen.

Een oude Tongenaar.

De landbouwer en de werkmán.

Een minister van den verleden tyd, die de faem van een
groot man, ja van een vroom man heeft behouden, schreef
destyds: « De ploeging en het weiden, ziedaer de twee
uikers welke Frankryk voeden: de echte mynen en schatten
van Peru. »

Die woorden van Sully zyn thans nog zoo waerachtig
als ten tyde van Henri IV; zoo waerachtig als onder Louis
XIV, toen Bossuet, de doorluchtige bisschop van Meaux,
zeide: « De akkerbouw is de echte rykdom der volkeren. »

Waer de akkerbouw bloeit, bloeit alles: de Staat en de
ingezetenen. De voorspoed des landboovers hangt echter niet
alleenlyk af van de vruchtbaerheid des grounds, noch van
de zachtheid der luchtstreek; hy hangt ook en vooral af
van de zorgen des landbouwers.

Indien de landbouwer het land veronachtzaemt, het land
brengt weinig op, dikwyls eindigt het met in 't geheel
niets meer op te brengen. De aerde geeft niets zonder

en liefelykheid waerin de kalme gezigteinder van een nieuw,
den Christen waardig leven zich aen haer oog vertoonde.

Eindelyk was in dien verheven stryd de overwinning
beslist en, terwyl zy de hand reikte aen den steeds zwygen-
den vreemdeling, zeide zy:

— Welan, Mynheer, ik geef my geheel aen God over.
Wys my, bid ik u, een biechtvaer aen en tevens iemand,
die my in de waarheden der godsdienst kan onderrigten.

De persoon, die zich met dit onderrigt zoude belasten,
was niet verre... Er werd aen de deur geklopt en onze
blinde vrouw trad binnen.

Nadat deze hare vreugde betuigd had by het vernemen,
dat haer vriendelyke gebed van den vorigen dag reeds zoo
spoedig gevolg gaf aen de belofte, by het scheiden gedaen,
nam zy plaets en was spoedig ingelicht omtrent hetgeen hier
was voorgevallen. Het bleek nu, helaes! dat ook haer
inwendige toestand veel, zeer veel te wenschen overliet. Zy
had toch gedurende byna eene halve eeuw de godsdienst-
plichten van den getrouwen christen verzuimd. Aenvanke-
lyk waren deze door het gewoel van het soldatenleven
vertraagd, doch later werd haer hart door noodlottige onver-
schilligheid overmeesterd en geheel koud voor hemel-
saken. De rampspoeden hadden ten laetste de godsdienstige
herinneringen harer jeugd wederom verlevendigd en meer
dan eens had zich haer hart tot God gekeert. Doch deze
voorbygaende flikkeringen van een overigens goet gemeend
godsdienstig gevoel hadden nog niet tot eene algeheele
bekeering geleid; in een woord haer geloof was niet werk-
dadig. Zy bevond zich naby de Kerk doch trad dezelve niet
binnen; op dien dag echter opende de goddelyke genade
haer de deur van het heiligdom.

Toen hare vriendin haer diep bewogen het kloekmoedig
en heilvol besluit, door haer opgevat, had medegedeeld, riep
de blinde in vervoering uit, terwyl zy haer de handen
drukte: